

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibus, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Novembris Et Decembris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10263

VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77423](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77423)

Solitudo & **S**ui secreta custodiuit, vt nunquam pedem proferret in publicum, nunquam viri nō. **S**er alloquium: & quod magis sit admirandum, fororem virginem amaret potius quam videret. Operabatur manibus suis, sciens scriprum esse: Qui non operatur, non manducet. Sponso aut orans loquebatur, aut psallens. Ad martyrum limina penè inuisa properabat. Et cum gauderet proposito suo, in eo vehementius exultabat, quòd se nullus cognosceret. Cumque per omnem annum iugi ieiunio pascere-tur, biduo triduoque sic permanens, tum verò in Quadragesima nauigij sui vela ten-debat, omnes penè hebdomadas vultu lætante coniungens. & quod impossibile forsitan est hominibus ad credendum, Deo autem præstante possibile est, ita ad quinquagenariam peruenit ætatem, vt non doleret stomachum, non viscerum cru-ciaretur iniuria, non sicca humus iacentia membra confingeret, non sacco asperata cutis, foetorem aliquem situmque contraheret: sed sana corpore, anima sanior, soli-tudinem putaret esse delicias, & in vrbe turbida inueniret eremum monachorum. Et hæc quidem tu melius nōsti à qua pauca didicimus, & cuius oculis durities de-genubus camelorū in illo sancto corpusculo præ orandi frequentia obcalluisse peripe-cta est. Nos, quod scire possumus, explicamus. Nihil illius seueritate iucundius, nihil iucunditate seuerius, nihil suauitate tristius, nihil tristitia suauius. Ità pallor in facie est, vt, cum continentiam indicet, non redoleat ostentationem. Sermo silens, & silen-tium loquens. Nec citus, nec tardus in cessus: idem semper habitus. Neglecta mun-dities, & in culta veste, cultus ipse, sine cultu. Sola vitæ suæ æqualitate promeruit, vt in vrbe pompæ, lasciuia, deliciarum, in qua humilem esse miseria est, & boni eam prædicent, & mali detrahere non audeant: viduæ eam imitentur, & virgines: mari-tatæ colant, noxiæ timeant, suspiciant sacerdotes.

DE S. MARTINO ABBATE SANTONICO-RVM, EX D. GREGORII ARCHIEPISCO-pi Turonensis De gloria Confessorum capitulo 57.

7. Decēbris.

S. Martinus monasteriū exiuit.

Multa ad fe-pulcrū eius miracula.

MARTINVS Santonicæ vrbis Abbas, Martini, vt ferunt, nostri discipulus, apud vicum vrbis ipsius in monasterio, quod ipse post magistri dogmata ædificauit, in pace quie-scit. Ad cuius tumulum quædam è pagensibus manus contractas deferens, retulit sanas. Alius qui exustis febre neruis, poplitibusque intortis gressu caruerat, vt ad sepul-crum sanctum prostratus est, nouum robur sumens, ariditate sublata, incolumis relatus est, multos ipsi dein-cæps seruens annos. Huius sepulcrum Palladius Episco-pus cum non valuisset cum multis, opitulante adiutorio confessoris, cum quinque Abbatibus mouit, composuit-

que quomodo voluit.

SURI

qber
nobes

RVII

5